

Jan Karpíšek Slohová práce do oborového atelieru na téma „Co bych si přál v malbě“

Anglický výraz „I'm loosing my religion“ znamenající „jsem na dně“ celkem přesně vystihuje stav, ve kterém se již delší dobu nacházím. Moc depresi nerozumím, nevím jak moc je to problém chemické nesouladnosti v mozku či do jaké míry je to záležitost životního stylu, vím ale, že můj stav na dně je provázen téměř úplnou ztrátou duchovního rozměru života a dost dobře možná je i jeho nezanedbatelnou příčinou. Na otázku, co bych si přál v malbě mám jednoduchou odpověď : revitalizovat díky ní svůj duchovní život. Myslím, že vzhledem k tomu, jak úzké sepětí mezi duchovním životem a malířským uměním u mne vždy existovalo to není vyloučené, navíc jsem nikdy nepřestal věřit tomu, že co si člověk nejvíc přeje, to obdrží, že k čemu je člověk dennodenně přilepen svojí myslí a srdcem, to se zrealizuje.

Jak konkrétně bych si představoval průběh tohoto oživení ducha – toto si zodpovědně zodpovědět, to je zřejmě postup, jak učinit tuto „modlitbu“ bleskovější a účinnější.

Snad však stačí, když vím, že jsem při malbě přítomen tady a teď...kladu barvu za barvou, jedním štětcem, pak druhým, pozor, teď je tenhle červený, musím ho oprat, pomaličku, tu spodní vrstvu chci zanechat atd., vědomě registruju co se přede mnou na plátně děje a to může nahradit ztracenou meditační praxi. Mysl při malování leckdy poletuje jako opice, ale zároveň při své uvolněnosti je i ukázněována, je to zlatá střední cesta – požehnaný stav, navíc mě stále baví a někdy i ve výsledku naplňuje, činí mne spokojeným a mohu se považovat za užitečného a šikovného, což je opak deprese. Ale nezůstanu jen u samotné práce, i její obsah může působit duchovně blahodárně. Poslední ikonou je ropucha, žába, jejíž útěk v lese jsem zažil, když jsem byl s tátou na houbách, útěk ropuchy od houbaře, stejně přirozený jako má tendence utéci z deprese. Když namaluji ropuchu ucítím nebeskou vůni Ducha Svatého, ucítím na okamžik sílu svého rozhodnutí zbavit se malomyslnosti, obnovit své síly a schopnosti a spojit se s celým vesmírem do radostného věčného tance, s lehkostí smrtelníka, pracovat pro štěstí všech duchů dobré vůle a jen ten závan mne pozdvihá z depky a já zase na chvíli normálně žiju. Potřebuju tuhle vůni, je to vzduch, bez kterého se nedá žít, je to přirozenost mého bytí v tomhle vesmíru a vím, že malováním se zvedá čerstvý vítr, který tento kyslík přináší. Může to být ropucha a ono se to stane, je to jen iluze, ale má skutečné dopady, malování je v tomhle ohledu magií, to potvrzují. Přeji si v malbě, aby se mi toto dařilo a všem malířům to přeji též.

Jan Karpíšek

Brno, 2002